

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.171/2024/7.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (Felperes1 címe) **I. rendű**, az I. rendű felperes által képviselt **Felperes2** (Felperes2 címe) **II. rendű**, az I. rendű felperes által képviselt **Felperes3** (Felperes3 címe) **III. rendű felpereseknek**, a Alperesi ügyvezető1 (törvényes képviselő címe) törvényes képviselő által képviselt **Alperes1** (Alperes1 címe) **alperessel** szemben, szabadság megváltás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 7.M.70.240/2024/3. számú ítélete ellen, az alperes 6. sorszámu fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] Az I. és a II. r. felperes 2021. március 1. napjától állt munkaviszonyban az alperessel, vagyonőr munkakörben. Havi bruttó személyi alapbérük 220.000 forint volt, három havi munkaidő átlagban, heti 40 órás munkaidőben végezték a munkájukat. A III. r. felperes és alperes között szintén 2021. március 1. előtt jött létre munkaszerződés készenléti jellegű – vagyonőr – munkakörre. Havi bruttó személyi alapbérét 110.000 forintban jelölték meg a felek akként, hogy a heti munkaideje 3 havi munkaidő átlagában heti 20 óras. A felperesek munkáltatói jogkör gyakorlója Alperesi ügyvezető1, alperesi ügyvezető volt.

[2] A felperesek Város1, Város2 a Cég1 területén végeztek vagyonőri tevékenységet akként, hogy munkaszerződésük az alperessel, mint alvállalkozóval állt fenn. A Cég2. volt a

fővállalkozó, amelynek a diszpécsterszolgálatánál a felpereseknek minden egyes alkalommal munkaidejük kezdetekor be kellett jelentkezniük telefonon. A felperesek 24/48-as szolgálatban dolgoztak, ami azt jelentette, hogy 24 órán keresztül, 3x8 órában végeztek munkát, majd 48 órában pihenőidejüket töltötték. A felperesek a Cég1 területén a portánál végezték szolgálatukat, egy füzetben, ún. szolgálati eseménynaplóban vezették azt, hogy melyik napon melyikük volt éppen szolgálatban, meghatározva a napi munkaidő kezdetét és végét. A felperesek közül az I. r. felperes 8 éve, a III. r. felperes pedig 14 éve dolgozott helyileg ugyanezen a területen, ugyanebben a munkakörben.

[3] A Cég2. vezetője Cég2 ügyvezető volt, aki 2021. március 1. napján az alperes ügyvezetőjével, Alperesi ügyvezetőlnal megjelent a területen, és közölték a felperesekkel, hogy 900,- forintos órabért tudnak nettóban fizetni, betegállományt fizetnek, szabadságot azonban nem.

[4] A felperesek szabadságát az alperes rendszeresen nem adta ki a részükre, azonban azt a bérjegyzékekre felvezette. Az I. r. felperes esetében a bérjegyzékek szerint 2021. március és 2022. január között összesen 28 napot, II. r. felperes összesen 18 napot, III. r. felperes összesen 10 napot töltött szabadságon. Az alperes szabadságnylvántartást nem vezetett a szabadságok kiadásáról, amely nem is állt rendelkezésre. A munkabért az alperes kifizette a felperesek részére a bérjegyzékek alapján. A munkaterületen területi ellenőrként dolgozott Tanú1, valamint Tanú2 szintén vagyonőrként.

[5] A felperesek munkaviszonya az alperes végelszámolása folytán 2022. január 31. napjáig állt fenn. Végelszámolóként Alperesi ügyvezető1 járt el, aki az alperes ügyvezetője. Az alperes 2023. május 19-én a végelszámolást befejezte.

Keresetek

[6] A felperesek a keresetlevelükben kérték kötelezni az alperest szabadságmegváltás megfizetésére a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 115-125 §-ai alapján. Az I. r. felperes 2021. januártól decemberig – havi két és fél nap szabadsággal számolva – a 11 havi számolással összesen 2021. évre 261.904 forint és 2022. január 1-től 31-ig összesen 30.952,- forint, összesen 292.856,- forint követelést terjesztett elő. Ugyanezen időszakra a II. r. felperes 2021. évre 10 hónapra, 2021. évre pedig egy hónapra összesen 292.856,- forint bérkövetelést, míg a III. r. felperes 2021. évre 130.952,- forint, 2022. évre 15.476,- forint, összesen 146.428,- forint bruttó bérkövetelést támasztott az alperessel szemben.

[7] A követelésük jogalapjaként előadták, hogy a szabadságot a munkáltató részükre nem adta ki. Az alperes a csatolt bérjegyzékeken fiktív módon tüntette fel a szabadság kiadását, de ténylegesen nem lett kiadva a részükre.

Ellenkérelem

[8] Az alperes az ellenkérelmében a felperesek kereseti követelésének elutasítását kérte, melyet mind jogalapjában, mind összecszerűségben vitatott. Előadta, hogy a felperesek megalapozatlanul állítják azt, hogy részükre nem biztosította az előírt szabadság kiadását, figyelemmel arra, hogy az általuk is csatolt bérjegyzéken feltüntetett szabadságnapok az adott hónapokban az alperes részéről kiadásra kerültek, amelyet a felperesek a bérjegyzékeken aláírásukkal is igazoltak. A felperesek a bérjegyzékek tartalmával szemben sem szóban, sem írásban észrevételt vagy kifogást nem terjesztettek elő sem az alperesnél, sem az alperes megbízójának képviselőjénél, de a megrendelőnél sem. Hivatkozott arra is, hogy felperesek sem a munkaviszonyuk megszüntetésekor, sem annak fennállása alatt nem adtak sérelmüknek hangot. Érvelése szerint megalapozatlanul hivatkoznak a felperesek az általuk kezdeményezett és más bírói tanácsoknál folyamatban volt perekben hozott döntésekre is.

[9] Kérte a felperesek perköltségben történő marasztalását is, azonban költségeit a felhívás ellenére sem igazolta.

Az elsőfokú bíróság határozata

[10] Az elsőfokú bíróság 2023. június 23. napján kelt 7.M.70.714/2022/30. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek bruttó 292.856.- forintot, II. r. felperesnek bruttó 292.856.- forintot, III. r. felperesnek bruttó 146.428.- forintot munkabér címén. Ezt követően az alperes igazolási kérelmet terjesztett elő, amelyben előadta, hogy a tárgyalási határnapot önhibáján kívül azért mulasztotta el, mert a részére kézbesített idézésen 2023. június 23. helyett június 29. napja volt feltüntetve a tárgyalás határnapjaként. Az elsőfokú bíróság az alperes igazolási kérelmének helyt adott, és elrendelte a 2023. június 23-i tárgyalás megismétlését, amelynek során a tárgyalást újra megnyitotta, továbbá a perfelvételi szaktól az eljárást ismételtelen lefolytatta.

[11] Ennek eredményeként az elsőfokú bíróság a 7.M.70.642/2023/3. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek bruttó 292.856.- forintot, a II. r. felperesnek bruttó 292.856.- forintot, a III. r. felperesnek bruttó 146.428.- forintot munkabér címén. Egyúttal 43.928.- forint összegű eljárási illeték megfizetésére kötelezte az alperest.

[12] Határozata indokolásában rögzítette, hogy jelen perben a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 522. (1) bekezdés a) pontja alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperesek részére a követelt szabadságot kiadta, vagy pedig megváltotta, mivel a bérjegyzékek tartalmának valóságát a felperesek vitatták.

[13] Kiemelte, a bírói felhívás és tájékoztatás, valamint a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés ellenére az alperes nem csatolta a felperesek által megjelölt szolgálati eseménynaplókat, amelyek rögzítették azt, hogy melyik hónapban melyik felperes mikor és mennyit dolgozott, továbbá nem nyilatkozott a műholdas telefonok hollétéről, amelyen

keresztül a felperesek a szolgálat megkezdésekor bejelentkeztek a Cég2. diszpécsterszolgálatára felé, és amely igazolta volna, hogy melyik felperes melyik napon dolgozott. A fentieken túlmenően az alperes a szabadságengedély-nyilvántartást csatolását is elmulasztotta, annak ellenére, hogy a bizonyítási teher, azaz a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezménye a Pp. 522. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ő terhére esett.

[14] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes a személyes meghallgatása során – bár továbbra is vitatta a felperesek állítását, fenntartva, hogy a felperesek a szabadságot megkapták a 48 órás pihenőidő letöltése után – akként nyilatkozott, hogy a szolgálati eseménynapló nem áll rendelkezésére, és a szabadságnilvántartást nem vezette. Az alperes a felperesek igényét összecszerűségében nem vitatta.

[15] A bíróság megállapította, a tanúként meghallgatott Tanú1 nem tudott érdemben nyilatkozni arról, hogy a felperesek mikor voltak szabadságon, és hogy volt-e ezzel összefüggésben problémájuk a munkaviszony fennállása alatt. Tanú2 tanú pedig alátámasztotta a felperesek azon állítását, miszerint 2021. március 1. és 2022. januárja között sem a felpereseknek, sem neki nem fizetett szabadságot az alperes, annak ellenére, hogy a tanú bérjegyzékén is feltüntetésre került szabadság. A tanú megerősítette továbbá azt a tényt is, hogy a peres iratokhoz csatolt szolgálati eseménynaplóban volt rögzítve a felperesek munkavégzési rendje.

[16] Az elsőfokú bíróság a fentiek okán bizonyítottság hiányában a felperesek előadását fogadta el, és megítélte részükre a kereseti kérelmeikben foglalt összegeket.

[17] Az alperes azon tanúbizonyítási indítványának, amely Alperesi ügyvezető1 alperesi ügyvezető tanúkénti meghallgatására irányult, nem adott helyt, figyelemmel arra, hogy Alperesi ügyvezető1 az alperes végelszámolója, jelen eljárásban ügyvezetője és tulajdonosa, így az ő meghallgatására a perben félként került sor.

Fellebbezés

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság a felperesek keresetét, mint megalapozatlant utasítsa el. Fellebbezésében előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, iratellenes, továbbá téves jogértelmezésen alapul. Továbbra is hangsúlyozta, hogy a felperesek szabadsága az Mt. szerint meghatározott módon, kérésüknek megfelelően lett kiadva, amelyet a bérjegyzékek is alátámasztanak. Ismételten hivatkozott arra, hogy a felperesek panasszal, kifogással vagy észrevétellel sem a munkaviszonyuk fennállása alatt, sem annak megszüntetésekor nem éltek, bár erre lehetőségük volt.

[19] Kiemelte, hogy a felperesek által aláírt bérjegyzékekkel megfelelő módon bizonyítani tudta a szabadság kiadását a Pp. 522. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt rendelkezésnek megfelelően. Éppen ezért az elsőfokú bíróság iratellenesen rögzítette az ítéletében azt, hogy a perben okirati bizonyítékok nem álltak rendelkezésre, ugyanis a bérjegyzékek kétségtelenül

igazolták a kiadott szabadságokat. Ezzel összefüggésben sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a bérjegyzékek bizonyítékok köréből történő elvetéséről, annak indokát nem jelölte meg.

Fellebbezési ellenkérelem

[20] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Hangsúlyozták, hogy az alperes ügyvezetője az igazmondási kötelezettségét megszegte, ugyanis nem a valóságnak megfelelően állította ki a bérjegyzékeket, amelyekre valótlanul vezette rá a szabadságok kiadását. Az alperes azon állítására, amely szerint a felpereseknek lehetőségük lett volna vitatni a bérjegyzékekben foglaltakat a felperesek akként nyilatkoztak, hogy féltették az állásukat, tartottak munkaviszonyuk megszüntetésétől.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[21] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[22] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást teljeskörűen feltárta, a döntését a peradatok okszerű mérlegelésével hozta meg, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 386.§ (4) bekezdése alapján, helyes indokainál fogva hagyta helyben.

[23] A Pp. 370.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a - (2) – (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371.§ (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[24] Az Mt. 122.§ (1) bekezdése szerint a szabadságot – a munkavállaló előzetes meghallgatása után – a munkáltató adja ki.

[25] Az Mt. 125.§-a kimondja, hogy a munkaviszony megszűnésekor, ha a munkáltató az arányos szabadságot nem adta ki, azt – apai szabadságot és a szülői szabadságot kivéve – meg kell váltani.

[26] Az irányadó bírói gyakorlat szerint is a munkáltatónak kell bizonyítania az általa kifizetett munkabér pontos összegét, a levonások jogcímént, a szabadságok kiadását vagy az arra az időre járó juttatás kifizetését.

[27] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a bérjegyzékeken feltüntette a szabadságok kiadását, arról a munkavállalóknak tudomásuk volt és azt nem kifogásolták.

[28] A Pp. 522. § (1) bekezdés c) pontja alapján bérvita esetén a juttatás kifizetését a munkáltatónak kell bizonyítania.

[29] Az Mt. 134. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a munkáltató kötelessége a szabadság időtartamának a nyilvántartása. A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsának 1/2022. jogegységi határozata értelmében a nyilvántartási kötelezettségének akkor tesz eleget a munkáltató, ha objektíven, megbízhatóan, naprakészen és a nyilvántartott adatok ellenőrzését és lehetővé tévő módon vezeti a szükséges nyilvántartásokat. Mindezekre tekintettel a bérjegyzék nem minősül olyan nyilvántartásnak, amely alapján a szabadság kiadása igazolható. Az pusztán egy tájékoztatás volt arra vonatkozóan, hogy a munkáltató mi alapján számolta ki az adott hónapra a munkavállaló munkabérét.

[30] Ebből következően az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a szabadságmegváltást kifizette a felperesek részére, a munkaviszony időtartama alatt pedig a szabadságot kiadta. Mindezekre tekintettel helytállóan vont le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy eredményes bizonyítás hiányában a kereseti kérelemnek megfelelően kellett marasztalni az alperest. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal, hogy önmagában a munkavállaló által aláírt bérjegyzékek nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy egyes hónapokban hány nap szabadság lett kiadva, illetve a kiadott szabadság idejére milyen összegű távolléti díj került megfizetésre. Mindezekre tekintettel a munkáltató eredményesen nem bizonyította, hogy a szabadságot kiadta és azt pénzben nem váltotta meg a munkaviszony megszűntetésekor.

Záró rész

[31] A fellebbezési eljárásban pernyertes felperesek másodfokú perköltség iránti igényt nem terjesztettek elő, ezért a másodfokú bíróság a perköltség tárgyában való határozathozatalt mellőzte a Pp. 81.§-a alapján.

[32] A perben felmerült fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság nem rendelkezett, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a 2024. november 26-án jogerőre emelkedett 16.M. 70.694/2024/ 3.számú kiegészítő ítéletében rendelkezett az 1. Mf. 31.004/2024/5. számú végzésben meghatározott fellebbezési illeték viseléséről.

[33] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365. §-a zárja ki.

Budapest, 2025. január 7.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

dr. Bicskei Ildikó s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró